

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Aalborg 3/10-2006

Til Folketingets Retsudvalg
Att: Udvalgssekretæren
Folketinget
1147 København K

Retsudvalget
REU alm. del - Bilag 10
Offentligt

Bevissikring - en sag til evaluering

På opfordring fra Birthe Rønn Hornbech anmoder jeg om, at vedlagte redegørelse bliver om-delt til Retsudvalgets medlemmer og stedfortrædere med henblik på behandling i Retsudvalget. Redegørelsen skal ses i forlængelse af min redegørelse og forslag af 19. september 2006, der direkte handler om rekvisitus' manglende adgang til bevisførelse for fogedretten.

Med Vestre Landsrets kendelse i kæremålet er fogedrettens behandling af sagen slut, og jeg opfordrer Retsudvalget til at evaluere, om sagen og dens behandling stemmer overens med de forventninger, politikerne har til bevissikringsreglerne og domstolens behandling af sådanne sager. Personligt finder jeg det betænkeligt at give private virksomheder næsten politimæssige beføjelser, og jeg ser helst, at det forbeholdes politiet at gennemføre ransagninger.

En sag for Menneskeretsdomstolen?

Det eneste lyspunkt er, at sagsbehandlingen er så fuld af krænkelse, at den er velegnet til at blive indbragt for Menneskeretsdomstolen. Jeg her derfor henvendt mig til advokat Henrik Karl Nielsen fra advokatfirmaet Norsker & Co, men nu afventer vi først politikernes vurdering af sagen. Jeg håber, jeg kan udtrykke mig, uden at det lyder som en trussel: Det skal have et formål at indbringe en sag for Menneskeretsdomstolen, og hvis retssikkerheden forbedres politisk uden en sag, vil det være helt fint. Jeg vil helst se fremad og ønsker bare at blive ladet i fred.

Pressen

Jeg har ikke udsendt pressemeddelelser om sagen. Formålet med denne henvendelse er at forbedre retssikkerheden - ikke at komme i overskrifterne. Jeg har alene orienteret Lars Borberg, Nordjyske Stiftstidende, fordi han skrev om ransagningen, da den fandt sted, og fordi avisen lagde plads til min kronik. Det er heller ikke min utilfredshed, der er en nyhed. Det er først en nyhed, hvis politikerne finder behov for justeringer, og jeg formoder, at de så selv orienterer pressen. Lars Borberg træffes på tlf. 99353281 og e-mail: lars.borberg@nordjyske.dk.

Med Venlig Hilsen

Hans Kristian Pedersen

Note ved REU-sekr.

Yderligere bilag er fremlagt i udv. sekr.
Der henvises endvidere til REU alm. del -
bilag 223 og 841 og spm. 561 (2005-06)

Aalborg 03/10-2006

Til Folketingets Retsudvalg
Att: Udvalgssekretæren
Folketinget
1147 København K

En bevissikrings sag - en evaluering af forholdet til Menneskerettighederne:

Den 19. september 2006 gjorde jeg opmærksom på, at man som offer for en ransagning ikke har retskrav på at forklare sig og fremføre et forsvar - hverken i forbindelse med fogedforretningen eller i et kæremål ved Landsretten. Nu foreligger Vestre Landsrets kendelse, der som bekendt er afsagt uden bevisførelse, og det er en god lejlighed til at evaluere, om fogedforretningerne i praksis gennemføres, som politikerne regnede med, da de gav rettighedshaverne beføjelser til at rekvirere ransagninger.

Jeg gennemgik det problematiske i byrettens fremgangsmåde i forhold til Menneskeretskonventionen i en kronik i Nordjyske Stiftstidende, den 11/12-2005 ("*Et retssamfund?*"), og nu hvor sagens behandling i fogedretten er slut, mener jeg, at der er grundlag for at indbringe den konkrete sag for Menneskeretsdomstolen for overtrædelse af artikel 6, artikel 8 og tillægsprotokollens artikel 1.

Men det ændrer ikke noget i sig selv. Ændringerne skal komme fra politikerne. Jeg tror ikke, at De som politiker er klar over, hvordan det foregår i den virkelige verden. Jeg tror, at De vil se behovet for at styrke borgernes retssikkerhed i fremtiden. Derfor denne gennemgang af fogedrettens behandling af Foreningen af Danske Videogramdistributørers (FDVs) ønske om at ransage Laserdiskens butikker og få Laserdiskens varelager beslaglagt - og ikke mindst - at finde ud af, hvem Laserdiskens amerikanske leverandører er.

Jeg gennemgår elementerne i fogedsagen og holder dem op mod loven og bemærkningerne til den. Til sidst gennemgår jeg problemerne i forholdet til Menneskeretskonventionen.

Overordnet vil jeg gøre opmærksom på to ting, der er særligt problematisk:

- 1) Risikoen for misbrug, når private virksomheder får politimæssige beføjelser.
- 2) Risikoen for manipulation, når en sag fremstilles ensidigt.
(dvs. når det kontradiktoriske princip tilsidesættes under uvarslede ransagninger)

Et hurtigt overblik:

Kronikken "*Et retssamfund?*" af 11. december 2005 giver et indledende overblik over sagen. Det er det første bilag, men jeg har givet det bilagsnummer 6, idet bilagsnummereringen fortsætter i forlængelse af mit indlæg om bevissikring af den 19. september 2006.

Der er en enkelt fejl i kronikken. Jeg skrev, at jeg kunne indbringe fogedens afgørelse for landsretten, "*hvor jeg får mulighed for at bevise min uskyld og dermed afværge, at materialet bliver udleveret*". Jeg var for optimistisk. Landsretten tillod heller ikke bevisførelse, og den bestemte, at konkurrencefølsomme oplysninger skal udleveres, uden at den gav nogen retsgaranti til beskyttelse mod misbrug.

Denne gennemgang indeholder følgende afsnit

1. Hvorfor *uvarslede* ransagninger?
2. Om fogedforretningens gennemførelse
3. Hvad fogeden *kunne* have gjort
4. Lovens krav til krænkelsens karakter
5. Lovens krav til sandsynliggørelse af retlige forhold
6. Lovens krav til sandsynliggørelse af faktiske forhold
7. Vestre Landsrets bedømmelse af sagen
8. Fogedrettens bondefangeri - (særligt om beslaglæggelsen)
9. Problemerne i forhold til Menneskeretskonventionen
10. Konklusion og bilagsoversigt

1. Hvorfor *uvarslede* ransagninger?!

Ifølge retsplejeloven er *hovedreglen*, at rekvisitus underrettes om tid og sted for forretningen.

FDV gjorde gældende, at der *ikke* skulle ske en forudgående varsling med en generel henvisning til risikoen for, at ulovlige filmværker ville blive fjernet eller tilintetgjort, og at bevismateriale for de stedfundne krænkelser ellers ville blive fjernet eller tilintetgjort.

Manipulation via en ensidig sagsfremstilling:

Sagen er bygget op på det faktum, at Laserdisken importerer film fra USA og tilbyder dem til salg i Laserdiskens butikker og på Laserdiskens hjemmeside.

Rekvirenterne tager udgangspunkt i, at import fra USA i sig selv er en krænkelse af deres rettigheder. Det er ikke rigtigt, og iøvrigt undlader rekvirenterne at oplyse...

- at gyldigheden af ophavsretslovens § 19 var tvivlsom og forelagt for EF-domstolen.
- at ophavsretslovens § 19 forud for lovens vedtagelse af advokat Johan Schlüter på vegne af FDV blev fortolket sådan, at et forbud mod parallelimport er betinget af, at der er en dansk rettighedshaver, der både kan og vil forbyde parallelimport.
- at jeg forgæves havde kontaktet FDV med henblik på at finde ud af, hvilke film, de ville forbyde parallelimport af i Danmark.
- at jeg derefter havde skrevet til alle medlemmer i FDV med en opfordring til at meddele mig, om de ønskede at forbyde parallelimport, hvorefter jeg selv ville undersøge, hvilke film de havde rettigheder til og undgå parallelimport af disse film (brev af 12. februar 2003, fremlagt som bilag 3).
- at FDVs advokat Torben Steffensen lovede at give mig besked, hvis andre selskaber end SF Film eller Scanbox ville forbyde parallelimport.
- at FDV var klar over, at jeg efterfølgende importerede film fra USA i god tro.
- at FDV undlod at reagere på denne import i mere end 2 og et halvt år.
- at de "krænkede" medlemmer af FDV kunne have undgået uønsket parallelimport blot ved at svare "Ja" på mit brev.
- at ikke ét eneste eksempel på importerede film, der var fremlagt som dokumentation for krænkelserne, var omfattet af rettigheder fra et af de selskaber, der havde svaret "Ja" på mit brev (SF Film og Scanbox).

Man kan spørge sig selv, om årsagen til at anmode om en uvarslet ransagning reelt var frygten for, at jeg i desperation over udsigten til at blive "afsløret" ville skynde mig at brænde mine regnskaber og destruere mit varelager - eller om det var for at få fogedretten over på sin side, inden sagens faktiske omstændigheder kom frem i lyset.

Personligt opfatter jeg den uvarslede ransagning som FDVs ønske om at være foran på point, inden modstanderholdet kommer på banen, og dommeren fløjter kampen igang.

LASERDISKEN

Fogedrettens vurdering af nødvendigheden i at undlade at underrette mig i forvejen

På hvilken baggrund vurderede fogeden, at der var risiko for, at en velrenommeret virksomhed som Laserdisken, der har drevet forretning i Prinsensgade i mere end 20 år, ville ødelægge sit fremtidige forhold til Told & Skat ved at destruere sine regnskaber? Troede fogeden virkelig, at jeg ville destruere en betragtelig investering i form af mit varelager, blot fordi jeg fik besked om, at FDV havde "opdaget", at jeg importerede film fra USA?

Var der en reel velbegrundet risiko, når jeg i fuld offentlighed tilbød disse film til salg, både fra de almindelige butikker og fra en vel markedsført hjemmeside, hvor enhver kan følge med i såvel lagersituationen som oprindelsen af de tilbudte film?

Tilsyneladende efterkommer fogedretten pr. automatik begæringer om uvarslede ransagninger uden *egentlig* at vurdere, om der er grund til det. Fogedretten vurderer heller ikke, om det er betænkeligt kun at lytte til rekvirenten - uden mulighed for rekvisitus at tage til genmæle.

Formodningen styrkes af, at fogeden få minutter senere besluttede at efterkomme FDVs ønske om at beslaglægge "ulovlige" film på en sådan måde, at jeg selv skulle sortere de "ulovlige" film fra de lovlige, og jeg selv skulle opbevare de "ulovlige" film i min egen kælder!

Er det ikke en usædvanlig tillid at vise en forbryder, som man end ikke tør informere om anklagerne i forvejen i henhold til retsplejelovens hovedregel?

2. Om fogedforretningens gennemførelse

Fogeden, en IT-medarbejder fra retten og en advokat for FDV trådte ind i butikken, hvorefter fogeden hilste med bemærkningen: "*Alle bedes øjeblikkeligt forlade computerne*".

Jeg ville gerne vide, hvad det drejede sig om. Fogeden spurgte, om jeg solgte dvd-film, der var importeret fra USA. Det bekræftede jeg, og fogeden meddelte, at betingelserne for at gennemføre en bevissikring var opfyldt.

Jeg tog mig til hovedet i målløshed. Jeg spurgte FDVs advokat, hvorfor de ikke bare svarede på mit brev, hvis de ville forbyde parallelimport. Jeg forklarede fogeden, at jeg ikke foretog parallelimport af film, hvortil FDVs medlemmer havde svaret, at de ville forbyde det. Jeg fandt en kopi af mit brev til FDVs medlemmer fra februar 2003 (bilag 3).

Jeg forklarede fogeden, at det slet ikke var sikkert, at FDV havde ret til at forbyde parallelimport, og jeg fandt Østre Landsrets forelæggelseskendelse og tog en kopi til hende.

Hun sagde, at det var lige meget, hvad jeg viste hende, for hun havde truffet sin beslutning, og den stod ikke til at ændre. Bevissikringen skulle gennemføres. Jeg ville få mulighed for at fremlægge bilag i den efterfølgende justifikationssag.

"Fair trial" efter Menneskeretskonventionen blev afvist - ingen advokat var til stede

Jeg ringede til min advokat. Han sad i møde, men da jeg forklarede, at fogeden stod i butikken, kom han alligevel til telefonen. Han talte med fogeden, som ikke ville give mig lov til at lytte med, og han talte med FDVs advokat. Min advokat fortalte mig, at han havde prøvet at overtale fogeden og FDVs advokat til at udsætte sagen, så vi kunne mødes i byretten senere, men det afviste de, og fogedforretningen blev derfor gennemført uden advokat.

Jeg var utilfreds med afgørelsen og tog Den Europæiske Menneskeretskonvention ned fra hylden og begyndte at læse op fra artikel 6 og bad fogeden forholde sig til den. Fogeden svarede, at hun mente, at det var tilstrækkeligt, at jeg havde talt med min advokat i telefonen.

FDVs advokat tilkendegav, at EF-domstolens afgørelse kunne få betydning for sagen, og han aftalte med fogeden, at bevissikringen skulle gennemføres, og at justifikationssagen skulle anlægges, men at *justifikationssagen* derefter skulle udsættes på EF-domstolens afgørelse.

Beslaglæggelsen

Jeg var ikke klar over, at FDV også havde begæret en beslaglæggelse af de film, hvorom jeg nu for første gang fik at vide, at rettighedshaverne ville forbyde parallelimport. For Paramounts tilfælde var det særdeles overraskende, for Paramount havde positivt meddelt, at det *ikke* ville forbyde parallelimport. Men dengang var Paramount ikke medlem af FDV. Siden er Paramount blevet medlem og er formentlig tvunget med i sagen, idet sådanne spørgsmål besluttes ved afstemning, hvorefter alle medlemmer er tvunget til at have samme holdning.

Jeg sagde til fogeden, at jeg havde lovet at respektere selskabernes forbud mod parallelimport, hvis bare de gav besked, så jeg kunne ikke se, at et fogedforbud var nødvendigt. Jeg nævnte, at jeg så ville returnere filmene til min leverandør, men det ville FDVs advokat ikke tillade. Han insisterede på, at filmene skulle beslaglægges. Jeg påpegede, at det var lovlige film, som rettighedshaverne havde fået betaling for. Der var intet i vejen for at sælge dem i USA.

Fogeden ville ikke gå imod FDV - filmene skulle beslaglægges.

Der opstod et problem, da de skulle i gang med beslaglæggelsen. Hverken fogeden eller FDVs advokat vidste, hvilke film FDVs medlemmer havde rettigheder til, så de kunne ikke skelne de "ulovlige" parallelimporterede film fra specialimporten, som FDV ikke har rettigheder til.

Fogeden foreslog, at de overlod til mig selv at pille de "ulovlige" film fra, og så kunne jeg selv opbevare dem. Det accepterede jeg, men FDVs advokat tøvede. Fogeden mente ikke, at der var nogen risiko ved at stole på rekvisitus "i dette tilfælde", og han gav efter til sidst.

3. Hvad fogeden kunne have gjort

Fogeden kunne have valgt

- at imødekomme min advokats ønske om at udsætte sagen, så jeg med hans bistand fik mulighed for at sætte mig ind i anklagerne og svare på dem. På det tidspunkt måtte fogeden være klar over, at jeg ikke i det skjulte drev en bevidst ulovlig virksomhed, og at der ikke var nogen retlig grund til at undlade at give mig et almindeligt varsel.
- at imødekomme mit ønske om "Fair trial" i henhold til Menneskeretskonventionen.
- at udsætte fogedforretningen på EF-domstolens afgørelse i henhold til retsplejelovens § 502, litra 2 eller i henhold til Menneskeretskonventionens krav om legalitet i bevis-sikringssager. Alle var klar over, at EF-domstolens afgørelse kunne risikere at føre til det resultat, at FDVs rettigheder slet ikke eksisterede.
- at afvise fogedforretningen på passivitet, idet både FDVs advokater og samtlige selskaber havde kendt til Laserdiskens import og baggrunden for den siden februar 2003 uden at reagere. Formålet med at anvende fogedretten var således forspildt. De kunne forlængst have gennemført en almindelig retssag i den mellemliggende tid.

Jeg kender retsassessor Dorete Bager som en venlig dame. Hun har tidligere fejlagtigt tilladt en fogedforretning mod Laserdisken i en sag, jeg efterfølgende vandt og fik erstatning for, og det var hun ked af. Hun var tydeligvis også ilde til mode under denne fogedforretning.

Problemet er, at FDVs advokater optræder med stor autoritet og kender enhver paragraf og bemærkning på fingerspidserne. De er langt bedre inde i sagerne end retsassessorerne i fogedretterne, og de ved præcis, hvad de skal slå ned på for at nå de ønskede mål - og hvordan de skal styre uden om de betingelser, som ikke er opfyldt, og de faktiske omstændigheder, som taler imod deres sag. De styrer begivenhederne under fogedforretningerne og puster sig voldsomt op, hvis det ikke går, som de ønsker. Det er svært for retsassessorerne, som i realiteten er ude på dybt vand, at undslå at føje dem. Som Dorete Bager undskyldende forklarede mig: "*FDV repræsenterer velrenommerede firmaer*".

4. Lovens krav til krænkelsens karakter

Kapitel 5.7 i bemærkningerne til lovforslaget fra den 4. oktober 2000 handler om kravet til krænkelsens karakter:

“Der bør som udgangspunkt ikke foretages bevissikringsundersøgelse, hvis der foreligger tvivl om rekvirentens ret til at gøre den pågældende immaterialret gældende i relation til de produkter, der importeres eller forhandles af rekviritus, fordi der kan være tale om, at produkterne er bragt i omsætning af rettighedshaveren selv eller med dennes samtykke under sådanne omstændigheder, at retten ikke længere kan gøres gældende (»konsumtion«).”

Den offentlige debat om bevissikringsreglerne handlede om at gribe ind overfor spredning af piratkopier og indgreb i handel med piratkopier. Jeg tror ikke, at politikerne i år 2000 tænkte på infosoc-direktivet og den tilhørende begrænsning af konsumtion, og derfor tror jeg ikke, at det var hensigten at give adgang til at forfølge parallelimportører af ægte varer.

Jeg læser bemærkningerne sådan, at bevissikring er beregnet til sager om piratkopiering og varemærkeforfalskning - i modsætning til varer, der er udgivet af rettighedshaveren selv eller med rettighedshavernes samtykke.

Under alle omstændigheder var der på tidspunktet tvivl om rekvirentens ret til at gøre den pågældende immaterialret gældende, og det emne behandles i næste afsnit.

5. Lovens krav til sandsynliggørelse af retlige forhold

På side 36 i lovforslaget bemærkes følgende:

“Det skal ikke alene være sandsynliggjort, at rekviritus har foretaget handlinger, som påberåbes af rekvirenten, men også at disse handlinger udgør en krænkelse af rekvirentens rettigheder.”

I tilknytning til dette forhold drøftes forholdet til Menneskeretskonventionen på side 47, hvor der henvises til, at indgrebet for at være foreneligt med konventionen skal opfylde betingelserne i artikel 8, stk. 2 - herunder kravet om legalitet.

Kan kravet siges at være opfyldt, når man ikke engang med sikkerhed kan konstatere, at loven er gyldig, og at rekvirentens ret dermed eksisterer?

Fogedretten bør afvente EF-domstolens afgørelse, når der er tvivl om lovens gyldighed.

Og hvad er rekvirentens ret helt præcist - om infosoc-direktivet skulle være gyldigt?

Er det forkert at fortolke en lov på samme måde *efter* dens vedtagelse, som den blev fortolket *før* dens vedtagelse?

Der er stor forskel på, om loven skal give danske rettighedshavere en mulighed for at undgå parallelimport af værker, de har danske rettigheder til, og på at forlange, at alle forhandlere positivt skal dokumentere en ret til enhver disposition over varer, der ikke har oprindelse i EU.

Det første var udgangspunktet for lovens vedtagelse. Det sidste er en ændring, der vil gøre velfungerende brancher ulovlige, og som vil gøre det umådeligt svært for små rettighedshavere i tredjelande at få adgang til det europæiske marked.

FDV opfører sig som om, at deres nye fortolkning allerede er gældende, men det kræver formentlig mindst en Højesteretsafgørelse at tillade en så vidtgående fortolkning af loven.

Det er ikke givet på forhånd, at selskaberne i FDV skal beskyttes mod parallelimport uden på en eller anden måde at tilkendegive, at de forbyder parallelimport, og det er ikke givet på forhånd, at de bare med henvisning til loven kan nægte at svare på spørgsmål desangående.

6. Lovens krav til sandsynliggørelse af faktiske forhold

FDV har dokumenteret det, og jeg har bekræftet det - at jeg importerer film fra USA!

Men det er ikke ulovligt i sig selv.

Spørgsmålet burde være, om jeg *faktuelt* krænker en ret, som rekvirenterne *faktuelt* har?

Både byretten og bandsretten afviste min anmodning om at gennemføre en bevisførelse, og i stedet lagde begge til grund, at jeg har "erkendt" at importere film fra USA. Derefter har de *antaget*, at *nogle* af de importerede film *må være* importeret i strid med rekvirenternes ret.

Svarer det ikke til - groft sagt - at straffe en person for en færdselsforseelse baseret på, at personen har "erkendt" at eje en bil?

7. Vestre Landsrets bedømmelse af sagen

Som nævnt i redegørelsen af 19. september 2006 afviste Vestre Landsret den 30. marts 2006 (bilag 4) uden begrundelse at tillade bevisførelse under en mundtlig forhandling.

Vestre Landsret valgte i stedet på FDVs opfordring af 6. marts 2006 (bilag 10) og trods min protest af 7. marts 2006 (bilag 11) at udsætte sagen på EF-domstolens afgørelse, der forelå den 12. september 2006. Umiddelbart efter afsagde landsretten kendelse (bilag 9), der direkte eller indirekte indeholder følgende 4 elementer:

1) Spørgsmålet om legalitet

Vestre Landsret lægger vægt på EF-domstolens afgørelse, og da EF-domstolen ikke gav mig medhold, fastslår Vestre Landsret *med tilbagevirkende kraft*, at der ikke var tvivl om gyldigheden af rekvirentens ret, da bevissikringen blev gennemført.

2) Spørgsmålet om faktiske omstændigheder

Vestre Landsret lægger som byretten til grund, at jeg har "erkendt" at importere film fra USA, og den *antager* uden videre, at *nogle* af filmene er importeret/solgt i strid med rekvirentens ret.

3) Spørgsmålet om beslaglæggelse

Mine gentagne opfordringer til landsretten om at give lov til at returnere de beslaglagte film til USA, mens de stadig er noget værd, blev først besvaret efter 8 måneder og 3 uger med en afvisning af at tage stilling til sagen baseret på formuleringen i retsbogen: "*Parterne aftalte...*".

4) Spørgsmålet om retssikkerhedsgarantier mod misbrug

Landsretten bestemte, at indkøbsfakturaer med angivelse af leverandører skal gøres tilgængelige for FDV. Landsretten har *ikke* angivet, hvilke "*tilstrækkelige og effektive retssikkerhedsgarantier til beskyttelse af individet mod misbrug*" (lovforslagets side 47), der skal sikre mig mod, at oplysningerne bruges til at lægge pres på leverandørerne, selvom det - efter en bevisførelse - i justificationssagen skulle vise sig, at bevissikringen er sket med urette.

8. Fogedrettens bondefangeri - (særligt om beslaglæggelsen)

FDV havde anmodet om, at der foretoges beslaglæggelse af mit varelager af film, hvortil FDVs medlemmer har danske rettigheder, uanset om medlemmerne tidligere havde givet tilladelse til parallelimport eller trods opfordring hertil havde undladt at meddele et forbud eller trods Torben Steffensens løfte om at give besked, hvis andre selskaber ønskede et forbud.

Trods mine protester og argumentation for det urimelige i en beslaglæggelse af lovlige film, der var købt i god tro, gav fogeden FDV medhold og bestemte, at de skulle beslaglægges. Alligevel var jeg så venlig at træde hjælpende til, da det viste sig, at hverken fogeden eller

LASERDISKEN

FDVs advokat var i stand til at gennemføre beslaglæggelsen uden min hjælp. Det straffes jeg for, idet landsretten udlægger det som om, jeg frivilligt har indgået en aftale. Dermed mener landsretten, at jeg har afskåret mig selv fra at kære den del af bevissikringen.

Jeg kan kun finde ét ord for landsrettens beslutning: *Bondefangeri*.

Først dagen efter fogedforretningen fik jeg mulighed for at drøfte sagen med min advokat, og først da fik jeg at vide, at fogedforretningen kunne kæres, og det gjorde min advokat for mig.

Den 23. december 2005 tilsendte jeg landsretten en særlig begrundet anmodning om at få frigivet de beslaglagte film med henblik på at returnere dem til USA (bilag 12).

Den 10. marts 2006 argumenterede jeg igen i et supplerende processkrift for at få lov til at returnere de beslaglagte film.

Den 3. april 2006 gjorde jeg igen Vestre Landsret opmærksom på, at jeg savnede en afgørelse på, hvad der skulle ske med de beslaglagte film (bilag 13).

Uanset, at jeg gav fogeden en hjælpende hånd, er det et faktum, at fogedforretningen er kæret, og at jeg specifikt har bedt retten om at træffe en hurtig afgørelse på spørgsmålet om beslaglæggelse i kraft af det nyttesløse værdifald, der rammer nye film, der ikke bliver solgt.

Henset til, at fogedforretningen blev foretaget uden deltagelse af advokatbistand, og at aftalelovens kapitel 3 burde forhindre, at landsretten lægger mig en bindende aftale i munden, som jeg aldrig har været vidende om, at jeg har indgået, er det et særskilt problem, at jeg som rekvisitus straffes ved at opføre mig pænt, selvom fogedens afgørelser går mig imod.

Hvad skal man gøre for at få fogedretten til at tro på, at en beslaglæggelse sker mod ens vilje?

Er det nødvendigt at bide og skrike og yde fysisk modstand mod en beslaglæggelse for at gøre det klart, at man er uenig?

9. Problemerne i forhold til Menneskeretskonventionen

Jeg skriver ikke til Dem for at få Deres hjælp i sagen. Det er for sent. Men jeg oplever en virkelighed, som er meget forskellig fra det glansbillede, mange politikere tegner af Danmark som et "*retssamfund, hvor der lægges stor vægt på menneskerettighederne.*"

Jeg mener, at min sag er velegnet til at vise verden, at det ikke altid passer, og mit håb er, at De som politiker vil reagere ved at forbedre forholdene for mine medborgere i fremtiden.

Menneskeretskonventionens artikel 6

Der er ved udleveringen af beslaglagte regnskabsoplysninger truffet afgørelse i en strid om mine borgerlige rettigheder.

- 1) Uden bevis for noget ulovligt er det *antaget* på forhånd, at jeg er skyldig.
- 2) Ønsket om en "Fair trial" med bevisførelse blev afvist.
- 3) Fogedforretningen blev gennemført uden deltagelse af advokat.
- 4) Der gik urimelig lang tid med at afgøre kæremålet henset til det presserende i en hurtig afgørelse f.s.v.a. beslaglæggelsen, og henset til den irrelevante udsættelse af sagen på EF-domstolens afgørelse (legaliteten i en fogedsag skal sikres *før* forretningen).

Menneskeretskonventionens artikel 8

- 1) Bevissikringen blev gennemført, uden at legalitetskravet var opfyldt på tidspunktet.
- 2) Der er udleveret konkurrencefølsomt materiale til mine konkurrenter uden tilstrækkelige og effektive retssikkerhedsgarantier mod misbrug.

Menneskeretskonventionens tillægsprotokols artikel 1

- 1) Uden et angivet formål er jeg frataget retten til at råde over min ejendom.

10. Konklusion

Det er let for en dygtig advokat at manipulere en mistanke i snart sagt enhver sag. Alene på statistisk baggrund er det berettiget at mistænke enhver ejer af en pc med internetadgang i at foretage ulovlig downloads af film og musik. I den konkrete sag mod mig har FDV f.eks. blot gjort gældende, "*at betingelserne for nedlæggelse af fogedforbud almindeligvis vil være opfyldt i sager om krænkelse af immaterielle rettigheder*" (side 6).

Hvem som helst kan rammes af en uvarslet ransagning, og det er svært at forsvare sig, når fogeden uventet står med modpartens velforberejdede advokat og kræver adgang til ens hjem eller virksomhed.

Formålet med de uvarslede ransagninger er for rettighedshaverne at få et forspring, før sagen starter. Det er som at starte en fodboldkamp ved stillingen 1-0. Når først bevissikringen er gennemført, og fagedforbuddet er nedlagt, er der reelt omvendt bevisbyrde. Rekviritus betragtes som skyldig og skal i justificationssagen bevise sin uskyld. Det er en kamp op ad bakke.

Domstolene har altid lettere ved at stadfæste et fagedforbud end ved at indrømme, at et fagedforbud er nedlagt med urette. For mig at se laver landsretten de besynderlige krumspring, som f.eks. uden begrundelse at afvise at tillade bevisførelse, selvom det ikke var muligt for byretten, og ved at udsætte sagen for at kunne vurdere legaliteten med tilbagevirkende kraft, netop med henblik på at kunne stadfæste byrettens afgørelse. Den besynderlige afvisning af at tage stilling til beslaglæggelsen - er bare besynderlig.

Jeg ønsker, at De som politiker er opmærksom på risikoen ved at give en privat organisation som FDV adgang til at trænge ind i privates og konkurrenters hjem. Et sådant indgreb burde være forbeholdt politiet efter en reel efterforskning.

Fremlagt dokumentation

Sammen med skrivelsen af 19. september 2006 blev følgende bilag vedlagt:

1. "Razzia mod Laserdisken", artikel fra Nordjyske Stiftstidende, 30/11-2005
2. Mail fra Laserdisken til FDV v/Torben Steffensen, 7/1-2003
3. Brev fra Laserdisken til medlemmerne af FDV, 12/2-2003
4. Vestre Landsrets afvisning af at afholde en domsforhandling, 30/03-2006
5. Vestre Landsrets afvisning af at afvente Procesbevillingsnævnets afgørelse, 30/06-2006

Sammen med denne skrivelse er følgende bilag vedlagt:

6. Kronikken "*Et retssamfund?*", søndag den 11. december 2005.
7. Forbuds- og bevissikringsrekvisition fra advokat Johan Schlüter den 11. oktober 2005.
8. Udskrift fra retsbogen for fogedretten i Aalborg, den 29. november 2005.
9. Vestre Landsrets kendelse, den 14. september 2006.
10. FDV til Vestre Landsret, forslag om udsættelse af kæremålet, den 6. marts 2006.
11. Laserdisken til Vestre Landsret, protest mod udsættelse af sagen, den 7. marts 2006.
12. Laserdisken til Vestre Landsret, vedrørende beslaglæggelsen, den 23. december 2005.
13. Laserdisken til Vestre Landsret, vedrørende beslaglæggelsen, den 3. april 2006.

Aalborg den 3. oktober 2006

Hans Kristian Pedersen